

BỒ ĐỀ HẢI

Vạn Phật Thánh Thành

Số 10, Tháng 3-4, 1993

2001 Talmage Road, Talmage, CA 95481-0217

Đọc trong số này

- Câu Đạo
- Nói Chuyện Với Học Sinh Trường Trung Học Lowell
- Để bạn suy gẫm...
- Cẩm Nang Tu Đạo: Chương 1: Tu Hành
- Lowell High School Students Visit Gold Mountain Monaster
- Sinh Hoạt Thánh Thành: Hằng Ngày

Phát Hành

Dharma Realm Buddhist Assn.
Long Beach Sagely Monastery
3361 East Ocean Boulevard
Long Beach, CA 90803
Tel./ Fax. (562) 438-8902
E-mail: BoDeHai@aol.com
www.saigon.com/~fopusa/

Câu Đạo

HT Tuyên Hóa

Có bài thơ đây ý vị,
xin trình cho các bạn nghe:

Bất cầu đại đạo xuất mê đồ.
Túng phụ hiền tài khải tượng phu!
Bách niên quang âm thạch hỏa chúc,
Nhất sinh thân tợ thủy bào phù.
Thê, tài phao hạ phi quân hữu,
Tội nghiệp tương hình nan tự khi!
Thí vấn đôi kim đẳng sơn nhạc,
Vô thường mãi đặc bất lai hồ?

dịch:

*Không cầu đạo lớn thoát đường
mê
Đã phụ tài hiền, sao tượng phu?
Trăm năm, ngày giờ như điện chớp.
Một đời, thân giống bọt nước trôi.
Thê, tài: vất đi! - Nào thật có
Tội nghiệp: theo mình, khó đối ai.
Thử hỏi chất vàng cao bằng núi,
Mua được "vô thường" đùng lại
chăng?*

"Bất cầu đại đạo xuất mê đồ."

Cuộc sống của chúng ta thật như giấc mộng, như ảo ảnh, như bọt nước, như giọt sương, như điện chớp. Các bạn hãy quan sát thử xem! Sinh mạng con người thật vô thường, mà sự nghiệp cũng vô thường, và sự giàu

sang phú quý lại càng vô thường. Rằng:

"Vui là nhân của khổ"

Mọi lạc thú trên đời đều hàm tàng sự đau khổ, không thỏa ý. Vì thế muốn ly khổ, luôn vui thì phải tu đạo. Khi tu đạo, việc đầu tiên là mình cần trừ bỏ thói quen xấu, tánh nét hồng. Mình có phương pháp gì trừ nó? Đây, phương pháp: Một mặt, mình phải khắc phục tánh nét, ghép nó vào giới luật; mặt khác, mình phải đoạn trừ dục vọng. Cả hai mặt cùng làm thì mới mong có hiệu quả, thành công.

Con người, chỉ vì lòng tham sắc dục mà sinh ra. Rồi cũng chính vì lòng tham sắc dục mà chết. Đây gọi là thuận lưu - trôi theo dòng sinh tử. Người đời thuận lưu trôi, nên chuỗi sinh tử, tử sinh không bao giờ chấm dứt. Người xuất gia, tu đạo thì nghịch lưu - đi ngược dòng đời, do đó mới thành bậc Thánh Hiền. Vì vậy phong cách của người tu đạo thật tương phản với kẻ tục, người đời: Chuyên mà người đời thích, kẻ tu đạo không thích; thứ mà người đời yêu, kẻ tu đạo không yêu. Việc mà người đời mê, kẻ tu đạo không mê. Bởi vì đã là kẻ tu, mình phải cần

cầu Đại Đạo để thoát khỏi đường mê.

Thế nào là đường mê? Tức là con đường vô minh tối tăm, bị ngu si ngự trị. Vô luận bạn muốn nhắm phương hướng nào để đi, bạn cũng bị mê mờ, không rõ ắt giáp chỉ cả. Rốt cuộc bạn không biết tại sao việc lại như vậy! Mê này cũng có nghĩa là bạn đã lạc mất phương hướng: bạn không còn nhận biết con đường mình phải đi nữa, do đó lạc bước bèo chồn mịt mù. Các bạn cần biết: Không cầu đạo, thật khó thoát đường mê. Muốn thoát đường mê, ắt phải tu đạo. Mà tu đạo thì bạn phải cần tìm bậc Minh Nhân Thiện Tri Thức - vị thầy giác ngộ. Là Thiện Tri Thức, vị ấy sẽ biết cách làm sao dạy dỗ bạn, khiến bạn thoát sinh tử, không còn kẹt mãi trong vòng luân hồi lẩn quẩn. Đó chính là nhờ vị Thiện Tri Thức có cái nhìn và trí huệ hoàn toàn chân chính, chắc thật; không một mảy may tà tri, tà kiến vậy.

"Túng phụ hiền tài khỏi trượng phu?"

Nếu bạn không cầu đạo, không thoát đường mê thì bạn đã có phụ tài hiền của chính mình đấy. Cũng tức là có phụ trí huệ đức tướng, mà đức Phật diễn tả rằng:

"Mọi chúng sinh, ai cũng đầy đủ
Trí huệ và đức tướng như đức Như Lai."

Khi bạn không tu, bạn không có thành tựu. Khi có phụ, bỏ lảng đi trí huệ, đức tướng - việc ấy, gọi là hành động của bậc trượng phu sao?

"Bách niên quang âm thạch hỏa chước"

Dù cho ta có sống đến trăm tuổi, thời gian trôi qua chớp nhoáng như lửa xẹt (khi xát 2 cục đá lửa), như chớp mắt. Vô cùng ngắn ngủi vậy.

"Nhất sinh thân tợ thủy bào phù."

Cuộc đời ta từ lúc sinh đến khi chết, thân này tựa hồ một cái bọt nước không khác. Bọt nước ấy đều bều trên mặt nước, tùy theo dòng mà trôi đó trôi đây. Bọt nước ấy - bên trong rỗng không - thật là hư vọng, không chắc thiết chi cả. Sự tồn tại của bọt ấy chỉ trong tích tắc. Bọt ấy cũng như thân ta. Bởi vậy cần gì ta phải lưu luyến nó? chấp trước nó?

"Thê, tài phao hạ phi quân hữu,"

Đến khi thân chết đến, thì mặc cho bạn giàu có, tiền bạc nhiều đến đâu cũng không mua nổi cái chết. Rồi thì, bao nhiêu của cải châu ba, u tiên bạc, bạn đập vát lại, một xu cũng chẳng xách theo được. Lúc ấy, tài bảo không còn là của bạn nữa, và ngay cả thể thiếp, con cái - bạn đành tay trắng ra đi, diện kiến Diêm Vương.

"Tội nghiệp tương hình nan tự khi"

Bất luận là ác nghiệp gì bạn đã làm qua: nghiệp sát sinh giết chóc; nghiệp ăn trộm, cắp giựt; nghiệp tà dâm ngoại tình; nghiệp nói dối lừa lọc; nghiệp rượu chè, trác táng; - tất cả nghiệp ấy đều theo bạn như bóng theo hình.

"Vạn thứ, không thể mang,
Chỉ nghiệp là bám sát."

Trăm ngàn vạn thứ bạn không đem theo được, song nghiệp thì theo bạn khấn khít, dù bạn muốn hay không. Các bạn, *đừng tự dối gạt mình*: Nghiệp gì bạn đã tạo ra, nhất định bạn - chính bạn - sẽ tự thọ quả báo. Không một ai có thể thay thế, chịu tội dùm bạn đâu.

"Thí vấn đôi kim đẳng sơn nhạc"

Ví như các bạn để dành tiền bạc, tích tụ của cải chong chát như núi, đến khi cái chết đến, những thứ ấy có ích gì bạn chẳng? Để của lại cho con cái ư? Đối với những đứa con giỏi dang, chúng nào cần của hồi môn. (Vì chúng có đủ sức để lập nghiệp). Đối với những đứa con hư hỏng, những thứ của cải ấy chỉ khiến nó dùng để tạo nghiệp, làm chuyện hư. (Vì bản tính hư hỏng, bê bối mà không sửa, thì tiền vào tay chỉ thêm hại.)

"Vô thường mãi đắc bất lai hồ?"

Tuy có tiền bạc, vàng ngọc như núi, bạn có thể đút lót để con quý vô thường, ông thần chết dùng lại chẳng? Làm sao được! Con quý vô thường thì công bằng lắm, nó không đếm xỉa đến tình riêng tư, cũng không ăn hối lộ, nhận tiền "lì xì" đâu.

Đó là đại khái việc người đời, kể thế tục. Đối với người tu đạo, mình phải cần siêu xuất; không để bị những thứ nói trên hạn chế mình. Nếu các bạn bây giờ không nhận chân, **thành thật với chính mình**, tu hành, thì bạn còn đợi tới bao giờ?

Mục đích của tu đạo, hay của kẻ xuất gia là vì liễu sinh thoát tử, siêu xuất luân hồi. Chúng ta không phải ở cõi trần này "ăn no, rồi chờ chết."

Các bạn!

"Tướng quân bất hạ mã
Các tự bôn tiền trần!"

nghĩa là:

*Ông tướng không xuống ngựa
Mọi người cứ tiến tới!*

Hãy nỗ lực tu hành!

Nói Chuyện Với Học Sinh Trường Trung Học Lowell

Vào ngày thứ ba 19 tháng 5 năm 1992, Tiến-sĩ Tais DeRosa, giáo sư Trường Trung Học Lowell, San Francisco, đã hướng dẫn 102 học sinh đến Kim Sơn Thánh Tự tham dự buổi thuyết-pháp do Hòa Thượng Tuyên Hóa giảng về Phật pháp và Giáo-dục. Sau đây là bài giảng của Hòa thượng.

Chào mừng các em, các bạn trẻ. Tôi hy vọng rằng các em có một tương lai rực rỡ. Tôi hy vọng mỗi em sẽ thành một người vĩ-đại, xuất chúng. Hy vọng các em siêng năng học hành. nỗ lực gắng sức, các em sẽ giúp cho thế-giới tiến bộ. Muốn thế-giới tiến bộ, trước tiên chúng ta phải tự biết mình. Thanh thiếu niên là những người chủ, người lãnh-đạo, và là mẫu-mực cho toàn thế giới. Vì vậy, là học sinh, cần nhất các em tập cho có tánh nết tốt. Điều này cũng giống như xây nền móng một ngôi nhà. Nếu nền nhà được xây dựng vững chắc, ta sẽ không sợ dù đất lở hay động sục. Dù thế giới này trở nên xấu, ta cũng có thể xoay nó trở lại con đường chánh. Chúng ta hãy nhìn thế giới hôm nay. Tại sao thế giới trở thành xấu?

Ngày nay thế giới trở thành xấu bởi vì con người ai ai cũng ích kỷ muốn lợi riêng mình. Họ cho giàu sang và lợi lộc là nhất, không gì bằng. Khi đạt giàu sang và tự lợi làm mục tiêu thì chúng ta sẽ ra sao? Chúng ta quên đi lý trí, quên đi đạo-nghĩa. Quên đi cả điều cơ-bản làm người. Chúng ta chỉ biết làm sao để kiếm nhiều tiền, để nổi tiếng; chỉ biết dụng công để cầu danh lợi mà quên trau dồi đức hạnh của mình. Thật là đáng thương, cho nên mình phải chú ý.

Quả thật là khó cho lớp trẻ sống trong thời này, bởi vì những phương tiện hiện đại như truyền hình, computers đang cám dỗ chúng ta, đang làm cho mình điên đảo, và dẫn dắt mình đi vào đường tà. Qua ảnh hưởng của truyền hình và những phương tiện kỹ-thuật khác, xã hội đối gạt chúng ta làm những việc hại mình, hại người. Những bạn trẻ khi còn ở bậc tiểu-học đã biết hút cần sa, dùng ma túy, thậm chí còn buôn bán những thứ ấy nữa. Các bạn ấy nghĩ đó là còn gviệc làm ăn, là nghề của chúng. Trước khi trưởng thành, mình đã học cách tự là hại. Làm sao mà mình có thể nói rằng thế giới này là một nơi lý tưởng để sống trong khi mình chỉ học cách làm hại quốc gia, không được dạy những điều nhân nghĩa, chánh trực, không được hướng dẫn theo con đường đạo đức. Thay vào đó, truyền hình dạy chúng ta trộm cắp, hành hung, đốt phá, và dâm loạn: đó là những thói hư tật xấu mà truyền hình dạy, trước khi chúng ta được học những điều căn bản làm người. Đó không phải là thiếu hiểu biết gốc rễ làm người là gì?

Khi ta còn trẻ, mình cần phải học hiểu thảo với cha mẹ, yêu mến gia đình, tổ-quốc, học cách phục vụ thiết thực cho đất nước, và biết giữ gìn thân thể mà cha mẹ đã truyền thọ này. Các em có nghĩ rằng những điều này quan trọng hơn việc làm giàu? Dù chúng ta giàu có, nếu không biết giữ gìn thân thể, không biết yêu mến gia đình và quốc gia, thì đời chúng ta có nghĩa lý gì? Tối thiểu, dù nghèo, ta cũng không làm những điều tai hại. Nhưng một khi chúng ta giàu, xã-hội liền dạy mình cách sống hưởng an lạc. Có phải sống là để hưởng lạc sao? Có phải sống là để ăn chơi xa xỉ sao? Cứ mỗi phong thái trào lưu điên rồ tới là chúng ta bị lôi cuốn theo sao? Tôi hy vọng rằng các em nhìn thật kỹ và nghiên cứu vấn-đề này. Mặc dầu những điều tôi nói thì đơn giản và nông cạn, song người ta đã quên những điều đơn giản và nông cạn ấy dù nó chứa chân lý làm người.

Vì sao các em khi còn ở bậc tiểu-học, phải biết hiểu thảo với cha mẹ, thầy cô, anh chị, người già cả? Bởi vì cha mẹ sanh ra mình; vì Người mà ta hóa sanh, và khởi đầu cuộc sống. Vì vậy, mình phải nghĩ cách báo ân Người: Người đã chịu cực khổ, nhịn đắng cay, nhường êm ấm ngọt ngào, để nuôi nấng mình. Từ chín tháng cưu mang cho đến khi ta lớn khôn: tất cả đều do một tay Người chăm sóc. Bởi vậy mình phải tìm cách báo ân Người.

Song ở Mỹ, khi con em tới 18 tuổi thì chúng như chim đủ lông cánh, tự do bay mất. Các em ấy không còn nhớ tới gì cha mẹ nữa. Rồi vì đó, không biết bao người đã trở thành kẻ cô độc khi tuổi già; những kẻ đã từng làm cha mẹ nuôi nấng con mình - Song giờ đây họ phải chịu lẻ loi, không ai chăm sóc, thương yêu. Đấy chính là vì con cái "quên gốc rễ" đó.

Cổ nhân dạy rằng:

*"Người quân tử chăm lo các gốc.
Khi gốc rễ vững chắc, Đạo sẽ phát sanh."*

Người biết được Đạo-lý thì luôn biết bốn phận phải làm. Y biết làm sao phục-vụ xã hội, ích lợi cho thế giới. Bởi vậy khi còn là học sinh, các em cần học tinh thần "Báo Bốn" hay trở về gốc rễ. Trở về gốc rễ là phải báo đáp ân dưỡng dục của cha mẹ. Vì lý đó, các em thấy cừu non quỳ xuống để bú sữa mẹ, và quạ con khi lớn lên, lại trở lại nuôi quạ mẹ. Khi quạ mẹ già yếu, chẳng đủ sức bay đi tìm mồi, bấy giờ quạ con, thay mẹ tìm mồi về nuôi mẹ non.

Đó là sự thật hiển nhiên.

Các em thấy đó: Cầm thú cũng biết báo ân, đền đáp công ơn cha mẹ. Nhìn đời nay: Con cái đa số chẳng ai ngó ngang gì tới cha mẹ họ nữa, thậm chí coi cha mẹ như người dung vậ. Chẳng chút quan tâm! Đấy, chính là mất gốc, quên nguồn. Hiếu thảo, báo ân là nhiệm vụ căn bản nhất của con người! Không có hiếu, không báo ân thì mình chẳng sánh bằng loài cầm thú.

Khi hiếu thảo, gốc rễ làm người, được trồng sâu vững thì Đạo sẽ sanh. Đạo là con đường mình phải đi. Là khuôn mẫu để mình hun đúc cá tính, là thước đo để mình dựa vào mà học làm người tốt. Các em có biết con đường mình đi, khuôn mẫu mình theo và thước đo mình dựa chằng? Nếu biết, các em sẽ hiểu ý nghĩa nhân sinh ở trần gian này.

Không tử nói:

*"Hiếu thảo với cha mẹ
Hòa thuận với anh em
Đó là gốc rễ làm người."*

Hiếu thảo với cha mẹ, kính người lớn tuổi: đó là căn bản đạo làm người đấy các em ạ. Khi còn ở tiểu-học, học sinh cần phải học hiếu thảo. Song ở Tây phương, chẳng có trường nào dạy đạo hiếu, dạy kính trọng bậc trưởng thượng, hay dạy làm sao chăm sóc gia đình, phục vụ tổ-quốc, hay ngay cả dạy chăm lo tự thân. Học sinh đời nay không còn được nghe nhắc tới những điều như vậy nữa. Do đó các em có thể học hết lớp này đến lớp khác, trải qua mọi chương trình giáo dục, song các em vẫn hồ đồ, mơ hồ lộn lạo, không biết dạng thế nào rốt ráo là đạo làm người và gốc rễ của làm người là gì.

Khi ở bậc tiểu học các em học đạo hiếu. Ở bậc trung học các em cần học làm sao phục-vụ tổ-quốc, "tận trung báo quốc". Bởi vì khi các em lớn lên một chút, sự hiếu thảo cũng triển khai rộng ra: chẳng những hiếu thảo với mẹ cha, mà còn hiếu kính với thầy cô, sư trưởng và cả Tam Bảo nữa. Mục đích của giáo-dục là hun đúc trong em những cá tính ấy; song nền giáo dục hiện đại đã hoàn toàn bỏ hẳn những điều ấy rồi!

Bởi vậy khi tôi gặp Ông David Kearns, Phó Bộ-trưởng Bộ Giáo-dục ở Hoa Thịnh Đốn tôi bảo ông ta rằng: *"Nền giáo-dục đang phá sản ở khắp nơi trên thế-giới. Đó là điều thật đáng sợ, thật nguy cấp mà chúng ta ai cũng cần quan tâm. Nguyên nhân của mọt nền giáo dục phá sản là vì không ai còn dạy đạo lý làm người."* Ở bậc trung-học, các em cần học làm sao trung chánh phục vụ đất nước. Có lòng trung tức là biết phục vụ đất nước mình mà không xâm hại nước khác. Chúng ta phải tránh xâm lăng nước khác bởi vì đi xâm lược thì có chiến tranh; mà chiến tranh thì sẽ hủy diệt không biết bao nhiêu sinh mạng, tổn thất vô lượng tài sản vật chất. Mình phải bảo-vệ mảnh đất của tổ tiên: Đứng. Song mình không thể dùng vũ khí hay với ngân quỹ khổng lồ chế tạo vũ khí tối tân để xây dựng quốc phòng. Vì

sao? Bởi vì đó là những biện pháp ngoài da, chỉ giải quyết cái ngọn. Nếu muốn có một nền quốc phòng hùng mạnh, ta phải giải quyết vấn đề cho triệt để, cho tận gốc. *Đó là giáo dục người dân.* Chỉ có sự giáo dục này, không phải là tích lũy quân sự, mới tạo nên quốc phòng tuyệt hảo nhất.

Bởi thế các em trung học sinh cần tập trung nỗ lực học để giúp đời; tự mình học để thành kẻ hữu dụng, có công với xã hội, có đức với mọi người, đem lại hạnh phúc khắp thiên hạ. Đây là việc căn bản nhất, mà các em cần luôn tự nhắc nhở. Không nên ích kỷ, chỉ biết có mình, chỉ lo cho mình: Đó là thất độ hẹp hòi cá nhân, ích kỷ. Vì vậy, những năm ở bậc trung học, các em hãy học làm người dân tốt, hữu ích.

Khi vào đại học, các em hãy đào sâu đạo đức nhân bản, hun đúc cho mình một cá tính chững chạc. Đấy không phải rằng các em cần đeo đuổi chuyện yêu đương lãng mạn. Khi chưa trưởng thành, mà mình đã học về "giáo dục ái tình" ở trường, thì thử hỏi thứ giáo dục ấy dẫn mình đi về đâu? Khi còn vị thành niên, các em không nên tùy tiện nói chuyện yêu đương, hay làm việc loạn luân giữa nam nữ. Nếu ta quan niệm rằng "trao không bán gái là quá vật, gái không bán trai là cù lùn", thì quả thật thế giới chúng ta đang sống nguy ngập tệt hại lắm. Thay vì quan tâm đến bài học vỡ lòng trước khi vào đời, bây giờ ngược lại, người ta chỉ chú ý "mốt" mới nhất ngoài chợ! Thay vì phải trưởng dưỡng lúc mình còn trẻ đức tính nội tại ưu việt, bây giờ ngược lại người ta chỉ bận tâm chải chuốt cái bề ngoài, cái hư danh, nhân hiệu. Đấy gọi là điên đảo và ngu dốt. Đấy chẳng phải là con đường làm người.

Tại sao tôi nói nền giáo dục ở khắp thế giới gần kề sự phá sản toàn diện? Là vì giới trẻ bị "gật" trước khi chúng chín mùi. Là vì người ta đã dạy chuyện nam nữ ái tình cho giới trẻ quá sớm. Việc này khác chi lúa chưa chín mà ta vội gặt. Khi lúa mới trở bông mà ta đã gặt, thì mùa ấy sẽ thất. Nếu mầm mới lú mà ta vội ngắt, thì cuối mùa, chẳng có gì để gặt.

Lao đầu vào chuyện yêu đương tình ái, lúc mình chưa trưởng thành chững chạc thì cũng hết vậy (lúa chưa chín mà vội ngắt). Và dù rằng đây là việc tệt hại nhất, người ta ai cũng cho việc trai gái hẹn hò, yêu đương lãng mạn là việc hợp thời, đúng mốt nhất. Thật là quan niệm điên đảo về tình yêu. Đáng buồn thay!

Là sinh viên ở bậc đại học, các em cần trau dồi đạo đức của một "người lớn": Phải có lòng NHÂN, đầy NGHĨA khí, biết HIẾU thảo, biết THUÔNG yêu anh em, giữ lòng TRUNG, đầy TÍN nhiệm, theo LỄ nghi phép tắc, sống thanh LIÊM, biết hổ thẹn. HIẾU, ĐẾ, TRUNG TÍN LỄ NGHĨA LIÊM SĨ là tám đức độ mà thánh hiền noi theo. Khi các em sống với tám đức ấy, thì dù nền giáo dục có sụp đổ, các em có thể cứu vãn nó. Mình cần gì

phải mất công nghiên tằm đủ thứ lý thuyết cao xa diệu vợi; chỉ cần mình làm những việc thực tế, đơn giản, ngay trước mắt thôi là đủ để khiến mọi sự tốt đẹp.

Hơn thế, khi ở bậc đại học các em hãy tập *đừng tranh, ngừng tham, bỏ cầu cạnh, tránh ích kỷ, không tìm lợi riêng mình, đừng giả dối*. Nếu mọi người ai cũng tập như vậy thì chiến tranh sẽ ngừng, thế giới sẽ hòa bình. Giặc giã chỉ làm thiệt hại sang mạng, phá hủy tài sản; không ai sống sung sướng trong chiến tranh được. Bởi thế chúng ta hãy nhận lấy nhiệm vụ giáo dục nhân loại con đường đạo đức, cuộc sống luân lý. Chỉ có việc giáo dục đạo đức luân lý. Chỉ có việc giáo dục đạo đức luân lý là phương pháp thần, là viên thuốc diệu cứu vãn cục diện nguy kịch của thế giới.

Không gì hữu hiệu và nghiêm trọng bằng hun đúc đạo đức luân lý, học cách làm người. Thật là vô nghĩa khi ta cứ thám hiểm không gian, nghiên cứu khoa học, trong khi ta không biết đạo đức làm người. Khoa học kỹ thuật chỉ là ngọn ngành, không phải gốc rễ. Dùng kỹ thuật máy móc để giải quyết vấn đề thì giống như "cách giày gãi ngựa", không phải là phương pháp triệt để. Và do đó sẽ vô ích và phí lực.

Ngày nay đối diện với sự sụp đổ của nền giáo dục trên toàn thế giới, nếu ta biết dùng đạo đức luân lý, thì ta vẫn còn cơ hội vãn hồi tình thế. Bởi vậy ở Vạn Phật Thành, mọi người đều nỗ lực dứt bỏ lòng tranh giành, ngừng tham lam, thôi truy cầu, không ích kỷ, chẳng tự lợi và không dối trá. Nếu ai cũng thực hiện những đức tính trên thì dù mình có muốn hay không, thế giới cũng sẽ hòa bình - Hết ai muốn gieo rắc khổ đau, và tranh chấp. Rằng:

*Tranh là tâm ganh hơn
Ngược lại với đường Đạo,
Dẫn sanh bốn quan niệm,
Thì sao đắc Tam Muội?*

Tiếc thay mặc dù học sinh chúng ta biết rằng tranh chấp là sai lầm, song các giáo sư, Thầy, Cô thì lại tranh danh tranh lợi! Họ đã tạo nên một guồng máy giáo dục chỉ nhằm đem lại cho họ lương bổng cao, tiếng tăm hảo, lợi lộc nhiều.

Nếu đấy cũng là mục đích để chúng ta theo, thì tôi phải thưa với bạn ấy rằng: Bạn không hiểu ý nghĩa làm thầy giáo không phải là nhà giáo dục chân chánh. Vì vậy tôi hy vọng các em, các bạn trẻ thông minh trí huệ, hãy lắng nghe đạo lý, chọn đường chánh; gạt hẳn việc cầu danh tranh lợi ra khỏi mục tiêu của đời mình.

Hẳn nhiên, ít bạn trẻ thích nghe lời trên, và đa số chắc còn khó chịu là khác, tôi biết! Nhiều bạn hoàn toàn không thích! Song le, tôi không thể nói những lời chỉ cốt vừa lòng các em. Dù điều tôi nói có phật lòng người

nghe, tôi vẫn phải nói: Đó là tính nết của tôi. Xưa nay tôi có thói quen ngu xuẩn chẳng biết gì về danh lợi, bạn bè của tôi là kiến là muối, những vật nhỏ bé thấp kém! Tôi không dám sánh mình với những bậc tiếng tăm, vĩ đại thông thái. Tôi chỉ là kẻ ngu dốt, song lời tôi nói hẳn nhiên vẫn còn vài người trí huệ không ghét, không chê nó. Dù rằng nhiều người không thích lời tôi, tôi vẫn phải nói. Đa số người ta cho rằng lời cũ kỹ lỗi thời, chẳng đúng "mốt" gì cả.

Không sao! Cũng tốt thôi, nếu tôi bị gạt ra rìa! Càng ở ngoài rìa, tôi càng phải nói!

Tôi xin ngừng lời.

*"Là đường Đạo, hãy tiến bước.
Không phải Đạo, hãy lùi lại.
Chọn đường lành mà làm theo
Có điều xấu, hãy từ sửa."*

Mỗi chủ Nhật Thầy Hằng Thật chủ giảng kinh Dược Sư tại Học Viện Dịch Kinh Quốc Tế (International Translation Institution) bắt đầu từ 8 giờ 30 đến 11 giờ sáng. (đều có dịch sang Việt ngữ). Thầy Hằng Thật là một trong hai vị sư người Mỹ, đã đi "tam bộ nhất bái" để cầu cho thế giới hòa bình từ Los Angeles đến Vạn Phật Thành trong suốt hơn 2 năm liền. Ngoài ra, mỗi đêm tại Viện Dịch Kinh đều có chương trình thuyết giảng từ 7 giờ 30 chiều đến 9 giờ tối.

Chương trình như sau:

- Từ thứ ba đến thứ bảy:
- Kinh Lăng Nghiêm: Ngũ Âm Ma
- Chủ Nhật: Kinh Phạm Võng

Muốn biết thêm chi tiết, xin liên lạc:

The International Translation Institute
1777 Murchison Drive,
Burlingame, CA 94010 - 4504
Tel. 9415) 692-5912 Fax: (415) 692-3017
- Bà Ngô Đạo (510) 886-4612
- Bà Nguyệt (408) 258-4561

Khóa Thuyết Giảng Kinh

Bổn Nguyên và Công Đức Của Đức Được Sư Lưu-Ly-Quang Như-Lai

Tại Chi Nhánh Burlingame

Kho tàng trong bóng tối:
Không đèn soi sao thấy?
Phật pháp không người giảng
Dù giỏi cũng khó không... "

Việc dịch kinh, giảng pháp không hẳn dành riêng cho Tăng Ni, mà còn là trách nhiệm của mỗi người con Phật. Do vậy Hòa Thượng Tuyên Hóa luôn khuyến khích người tại gia cư sĩ tham gia giảng pháp, nêu thắc mắc, san sẻ kinh nghiệm tu trì. Người đến dự vừa là thánh giả, vừa là diễn giả, vừa "nhận" pháp, vừa "thí" pháp, khi có cơ hội. Do đó, ai nấy về nhà, đều cảm nghiệp thấp thỏm, bổ ích việc tu.

Gần đây, tại viện Dịch Kinh Quốc Tế, H.T. Tuyên Hóa đã hướng dẫn chư Tăng Ni thuyết giảng kinh "Bổn Nguyên Và Công Đức Của Đức Được Sư Lưu Ly Quang Như Lai." Mỗi buổi giảng đều do chư Tăng Ni chủ động trình bày, cộng thêm sự đóng góp của 2 vị cư sĩ tình nguyện tham gia diễn giảng.

Buổi giảng sẽ bắt đầu vào 9 giờ sáng, mỗi chủ nhật tại:

1777 Murchison Dr.
Burlingame, CA
Tel. (415) 592-5912

Thính giả yêu cầu tới trước nửa giờ (8 giờ 30) để dự lễ tụng kinh Di Đà. Pháp giảng bằng tiếng Anh và Quan thoại sẽ được trực tiếp dịch sang tiếng Việt.

Nghe pháp đem lại nhiều kinh nghiệm thú vị! H.T. Tuyên Hóa thỉnh thoảng ghé lại ứng cơ thuyết pháp, tùy theo sự thành tâm và nhân duyên chín mùi của thính giả. Đây là dịp báu vô vàn để ta thân cận, đánh lễ, cúng dường, học hỏi một vị minh nhân Thiện Tri Thức.

Để bạn suy gẫm...

Vương Phụng Nghi

Đi đây đi đó thuyết pháp, hoằng đạo thì phải lấy việc hiến thân, hy sinh mạng mình vì đạo, làm nguyên tắc. Sự hiểu biết giáo pháp chỉ là Lý. Đem sự hiểu biết ấy thực hành thì mới gọi là Đạo. Giảng Đạo cho chân thật thì mới thức tỉnh được người nghe. Hành Đạo cho chân thật thì mới cảm hóa sửa đổi được kẻ khác. Đạo có thể dưỡng tâm. Đức thì dưỡng tánh. Nếu bạn không có công đức chân thật, thì bạn không có khả năng cảm hóa người khác. Kẻ không thực hành dù có giảng hay đến độ trời phải mưa hoa, người nghe sẽ vẫn không tin tưởng, còn sanh phỉ báng. Kẻ có thật hành, dù nói lời thô sơ, người nghe vẫn cảm thấy có đạo lý, lòng vui tin phục.

Bắt đầu từ ngày 11 tháng 4, 1993 Hòa Thượng Tuyên Hóa sẽ giảng "**Chí Công Thiên Sư Nhân Quả Kinh**" vào mỗi tối chủ nhật từ 7 đến 8 giờ tối tại:

Long Beach Thánh Tự
3361 East Ocean Blvd.,
Long Beach, Ca 90803
Tel. (310) 438-8902

Nhân quả không thông thì rất dễ tạo nghiệp, mà nghiệp đã tạo thì sao thoát được luân hồi. Do vậy mong quý Phật tử đến nghe pháp.

CẨM NANG TU ĐẠO

Chương 1: Tu Hành

Hòa Thượng Quảng Khâm

Tập "Cẩm Nang" này đúc kết tinh hoa những lời dạy của vị Thánh Tăng cận đại, Hòa Thượng Quảng Khâm (1892-1986). Là người đã giác ngộ, mỗi lời dạy của Ngài trực tiếp phá vỡ sự vô minh, khiến ta giác ngộ như Ngài. Kinh Hoa Nghiêm dạy rằng: "Chúng sanh như người bệnh, Thiện Tri Thức như bác sĩ, lời dạy của Thiện Tri Thức như thuốc hay. Thuốc hay thì đắng, song trị lành bệnh." Bởi vậy trong tập "Cẩm Nang" này, bạn sẽ thấy mọi lời dạy của Ngài đều vô cùng sâ,m sét, trực tiếp song đơn giản; ngắn gọn dễ hiểu mà hàm súc. Đây là điểm then chốt dị biệt giữa lời nói người đã ngộ đạo và kẻ chưa tỉnh giác: Kẻ còn mê muội thì cần lời giảng cao xa, sâu sắc, dùng trò chơi trí thức chữ nghĩa song thiếu thực dụng nội tại. Những lời dạy của Ngài Hòa Thượng Quảng Khâm là những lời mà không ai có thể bắt chước đặng, bởi vì nó được lưu xuất từ một nội tâm thâm chứng và một cuộc đời chân thật thực nghiệm, "sống" trong sự thâm chứng ấy: Suốt đời, mỗi ngày Ngài chỉ ăn một bữa ngộ và chỉ ăn trái cây; ngũ thì ngũ ngời; áo mặc thì chỉ một vài bộ. Ngài rất ít lời, không nói chuyện dông dài, bàn luận thế sự tạp nhạp. Cả đời vật sở hữu của Ngài hoàn toàn không! Chẳng có xe hơi, chẳng có trương mục ngân hàng, credit card, nhà riêng, Tivi, tủ lạnh, radio... Tất cả Ngài đều không có. Chính bởi vì, và chỉ có, cuộc sống rỗng không như vậy nên Ngài mới thực sự an trụ trong cảnh giới Chân Không của tự tâm. Đây thật là điều quý báu để chúng ta, kẻ hậu học, nhất là người xuất gia, phấn tỉnh và thức tỉnh. Đối tượng trọng tâm của tập "Cẩm Nang" là người xuất gia, song hoàn toàn ứng dụng cho kẻ tại gia. Khi đọc "Cẩm Nang", bạn hãy hình dung như có một vị Tăng già hiền từ, 90 tuổi ngoài, đang nói chuyện cùng mình vậy. Sách này, đọc là để áp dụng, nó không phải là tiểu thuyết, truyện, sách nghiên cứu để tăng kiến thức. Khi "Cẩm Nang" này được đọc để cho biết mà thôi, thì bóng tối Mạt Pháp sẽ khó bị đẩy lùi ở trần gian. Khi "Cẩm Nang" này được đọc để áp dụng như thuốc lành trị bệnh hay như gậy đỡ chân thì nó sẽ giúp ta đổi cái nhìn, sửa thói xấu tật hư, trừ suy nghĩ làm lẫn, hướng dẫn bước tu đúng đắn. Khi đó ánh sáng bất tận của Chánh Pháp sẽ chắc chắn tràn ngập nơi nơi: trong tâm bạn và những gì quanh bạn.

Chương 1. Tu Hành

1. Tu Hành: tìm lại bản lai diện mục.

- ◆ Pháp môn mà ta tu học là pháp vô thượng, là pháp

chẳng có hình tướng gì, pháp ở trong tâm.

- ◆ Xuất gia tu hành là vì mục đích tìm lại bản lai diện mục, khuôn mặt thật của mình khi cha mẹ chưa sinh ra ta. Khi việc này các bạn chưa sáng tỏ, thì trí huệ chưa khai mở, cũng giống như mặt trăng bị mây đen che kín, không thể hiển xuất quang minh được.

- ◆ Tu đạo là vì giải thoát, không bị chìm đắm trong luân hồi. Coi bạn có thể tu đến chỗ Ngũ Uẩn (sắc, thọ, tưởng, hành thức) đều không chẳng?

- ◆ Tu đạo thì cần trừ tham, sân, si, đạt đến chỗ thân miêng, ý đều trong sạch.

- ◆ Từ thuở vô thủy tới nay, nghiệp chướng mà mình tạo ra thì đầy ngập như núi cao. Ngày nay các bạn xuất gia tu hành thì cần phải tiêu nghiệp chướng của mình đi. Nếu không khéo tu hành, mà ngược lại, tạo tội nghiệp thì núi cao nghiệp chướng kia ngày càng đắp cao thêm; vĩnh viễn bạn không còn cách gì nhảy ra khỏi vòng sinh tử.

2. Cục đá cột chân người tu hành

A. Tham, Sân, Si.

- ◆ Hễ bạn khởi tâm, động niệm thì tự mình đã sai lầm rồi đó, là bởi do có cái "Ngã," cái "Tôi" tồn tại. Đây là niệm rất vi tế, chỉ do niệm này bắt đầu khởi dậy mà tất cả ý nghĩ khác đấy lên.

- ◆ Cứ chê kẻ khác sai, kẻ khác xấu.

Còn mình thì luôn đúng, luôn tốt.

Nghe người ta nói mình tốt thì vui, thì thích.

Bị kẻ khác chê xấu thì khó chịu, thì rầu.

Đó đều là nhân ngã tướng - thấy thật có mình có người. Khi tu hành mà còn có tướng nhân ngã như trên thì không thể yên ổn tu hành.

Khi còn ngã tướng thì làm gì cũng thấy có cái "ta", coi cái "ta" này trọng lắm, phân định ranh giới "ta" và "bọn họ" rõ ràng lắm.

Như vậy thì chẳng có lợi gì cho việc tu, mà ngày ngày lại do đó phát sinh phiền não.

- ◆ Nếu bạn đắm trước, chấp chặt vào sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp - (hình, sắc, âm thanh, hương thơm, mùi vị, chạm xúc và ý tưởng) thì trí huệ không thể khai phát

đặng.

◆ Lỗ tai các ban lúc nào cũng thích nghe: nghe xem có ai nói xấu mình chẳng. Mắt lúc nào cũng thích nhìn hình sắc đẹp đẽ. Đó là những thứ chẳng lợi chi việc tu.

◆ Không trừ sạch tham, sân, si, không có cách gì khai trí huệ đâu.

◆ Chỉ cần tham một thứ gì đó, là đủ khiến ta trở lại vòng luân hồi rồi.

◆ Tham một thứ thì nhiều thêm một thứ. Ít đi một vọng niệm thì bớt đi một chút nghiệp, lại tăng thêm một phần giải thoát.

◆ Không thể nổi lòng tức giận, dù nhỏ như sợi lông. Nếu không, mình chẳng thể nhập đạo đặng.

◆ Nếu bạn vẫn còn lòng yêu đương tình ái, trong quan hệ phụ mẫu, bạn bè, đồng sự, bà con.... thì trăm ngàn vạn kiếp bạn vẫn mãi ở trong luân hồi.

Nếu có hạt giống Phật, thì sự tu hành tương đối mau hơn.

◆ Không nên để những thứ xấu xa, rác rến chất đầy đầu não, thật là thống khổ đấy! Không nên yêu thích cái đẹp; hãy mặc cái y này (chỉ áo cà sa của chư tăng ni) mà trực tiếp tới cõi Tây phương. Nếu bạn thích (mặc áo) đẹp thì sau này khi ở Tây phương, sẽ có y phục tự nhiên mặc vào, không cần phải may phải mua. Có kẻ chưa tới Tây phương song hiện đã có hình dáng như ở bên ấy rồi

(còn tiếp)

Lowell High School Students Visit Gold Mountain Monastery

Ven. Master Hua

On Tuesday, May 19, 1992 over a hundred students led by Dr. Tais DeRosa from Lowell High School in San Francisco came to Gold Mountain Monastery in Chinatown to hear the Ven. Tripitaka Master Hsuan Hua's talk on Buddhism and education. The following is the Ven. Abbot's address to the students.

Greetings to all you young people with bright futures, I hope that each one of you will become a great and outstanding person. I hope that each one of you becomes an uncommon person. I hope you will all work hard in your studies. If you do it well, then you can help the world advance. If we want the whole world to advance, then we have to recognize ourselves. Young people are the owners of the world. They are the future leaders, and models for the whole world. Therefore, the first thing we need to do as students is to build our character well. This is like laying the foundation of a house.

If the foundation of a house has been set in well, then we needn't fear a landslide. We have no need to worry about an earthquake. And if the world becomes a bad world, we can set it right. Let's look at the world as it is. Why has it gone bad? The world is in bad shape right now because people care only about profiting themselves, and about getting personal advantages. We see wealth and benefits as number one; without equal. When this is our goal, what do we do? Most of all, we forget reason, we forget truth, we forget principles. We even forget our foundation as people. We only know how to become rich and famous, and we forget how good people behave. We should really pay close attention to this matter!

It is really hard to be a young person these days, because television has turned us upside down. Computers have harmed us and tempted us down the wrong road. Through the influence of television and technological conveniences, society dupes into doing things which harm themselves and harm others. Our classmates in elementary school have learned to use drugs, how to smoke dope, and how to sell it too. Our classmates take this as their job, their trade. Before we are mature, we learn how to harm ourselves. How can you call this world a proper place? We only learn how to do things that destroy the country. We are not taught how to be humane or righteous. Or how to follow the Path, or how to be virtuous. Instead, television teaches us how to kill, how to steal, how to mug people, how to set fires, and how to be promiscuous. These are the harmful, evil hab-

its that television teaches us. Before we understand how to be a person in a basic way, we are taught these subjects. This is all because we don't learn how to plant the roots of a good personality.

The right things to learn when young are how to be filial children to our parents, how to love our country, how to be citizens in service to the nation, how to love our families, and how to cherish our own bodies. This is much more important than getting rich, don't you think? Now suppose we were rich? If we don't know how to love our countries or our families or how to cherish our own bodies, what meaning is there in it? At least if we were poor we wouldn't be able to go out and do such harmful things. But as soon as we get rich, society tells us we should enjoy a life of pleasure. Is pleasure what life is all about? Are we truly living for luxuries? Should the next crazy fad that comes down the road weep us up? Is that what life is really for? I hope you will all really look into this, and make it our study. Although the things I have said are shallow and simple, something that everyone knows well, even so, everyone has taken these shallow and simple truths and forgotten all about them.

Why should elementary school students learn to be filial to their parents, their teachers, and their elders? It's because our parents are our beginning. We get our start from them. We are transformed out of their bodies. So we should think to repay them. Our parents undergo a lot of suffering to raise us. Young people take all the sweetness. Parents nurture us for nine months, and they change our diapers. They take care of us so that we can become people. Thus we ought to find a way to repay their kindness.

But in America, as soon as the children reach age eighteen, they grow wings and fly away. They cannot wait to go off on their own, and pay no more attention to our parents. As a result there are many lonely old people who brought children into the world, but who now live alone, with no one to care for or comfort them. This is called forgetting our roots!

The ancients said,

*"A superior person attends to the root.
When the roots are set in well, then the
Tao comes forth."*

Someone who understands the Tao, that Path, knows what

is to be done at all times. He understand how to be of service to the world. That person who understands the Tao is able to benefit the world. So the important thing to do while we are in school is to learn the basics of being a good person. Then when this lesson is done, you could say we have gotten a good education.

The ancients also said,

"The lamb kneels down the take milk from its mother. The crow returns to the nest to feed its parents."

You may have seen that when a baby lamb takes milk from its mother it kneels down to drink. Crows return back to the nest with their beaks full of food to feed their elders. The old crows may be unable to fly out and find their own food, and the younger ones bring them their food. This is a fact of nature, if you have ever watched the behavior of crows.

So even animals know how to be filial and to repay the kindness of their parents for bringing them into the world. Now most of the young people treat our parents with less concern than we do strangers on the street. We don't acknowledge their presence any more. This is called forgetting the roots. This is our basic duty to attend to as people. You might say that we don't even measure up to the standards of animals if we ignore our filial duties.

Filial respect for our parents is our foundation of being a person. Once that foundation is set in, then the Tao appears. The Tao is a road that we should walk. It is a standard that we should observe. It is the rules for being a good person, rules that we should cherish and treasure. Do we know how to walk, how to meet the standards, how to follow the rules? Then we know what being a person in this world is all about.

So the ancients said,

"Filial respect and fraternity are the roots of being a person."

This one principle of filial respect is our basis as people, it is our duty. In elementary school we should learn filial respect. But in this country, you won't find anyone teaching how to obey parents, or how to respect elders, or how to serve a country, or how to keep our families alive, or cherish our bodies. Children simply don't get to hear these teachings. So we may have come through the educational process and gone to every class, but we are still all mixed up, and we don't know where being a person begins or where we stand.

So the first thing we want to learn in high school is how to be of service to our country. As we grow older we learn how to repay the kindness of our parents, or our

teachers, and how to repay the kindness of the Triple Jewel. This is what education is for. Modern education has forgotten to teach us these basic concepts.

That is why I told David Kearns, the Deputy Secretary of Education in Washington D.C. recently that education in the entire world is on the brink on bankruptcy. It's because nobody teaches the basics any more. When we see this truth, by rights we should be deeply concerned, or even alarmed, we should pay close attention to this desperate situation. In high school we should learn to serve our country. This means we should cherish our own country and not use military force or attack other countries. We want to protect the soil of our nation, it's true, but we don't do it with armies, weapons, or with big budgets for military technology. This is a branch tip. This is external. If we advocate national defense, we should go to the heart of it, and educate the people. The best national defense is educating the people, not in amassing military power.

Our focus of study in high school should be how to help the world, how to have merit for the world, how to have virtue for the people, and how to benefit all humankind. This is what is important, and what is basic. We shouldn't only know how to run around all day long for ourselves, for the ego. This is truly selfish and small. So in the high school years we should learn to be good citizens for the country.

In college we should deepen our study of human character, and study how to mold a solid character. This does not mean that we should pursue love and romance. If we aren't a grown up yet, but we learn about sex education in school, then where will it lead? If we push our kids out, to find a girlfriend or a boyfriend while they are so young, then what will happen? We are considered freaks, or losers, or wallflowers without a boyfriend or a girlfriend. Since this is the style of the world, we can know that the world is in bad trouble. No one worries about the first lessons of life, but we are concerned instead to be in step with the latest trend. Before we are mature, we ignore building a good character, or improving our studies, instead we concern ourselves with being number one, the king or queen of the school. This is really stupid. This is not the way to become a real person.

Why do I say that the world's education is close to moral bankruptcy? Because harvest our young people before they grow mature. We teach our children how to find meaningful relationships, and talk about sex education. This is like growing crops and trying to harvest them before they have ripened. If the sprout has just come up, and we pick it before it is ripened, then the harvest will be barren, and wasted. If we pick our sprouts before they come to fruition, then there is no harvest at all.

Premature involvement in romantic relationships is the same way. But although it is the most useless and worst customs, people still consider early dating and romance the best thing going, the most stylish thing to do. So we are upside down about love and romance. This is really sad.

When it is time to study in the university, students should learn about humanness, righteousness, the Path, and Virtue. We should investigate the Eight-fold Virtues of the past. What are they? Filial respect, brotherhood, service, trustworthiness or integrity, propriety, righteousness, incorruptibility, and a sense of shame. If we can practice these eight virtues, then even though the world's education is on the brink of bankruptcy, we can still save it. We do not need to investigate complicated, new-fangled theories of education, we need only attend to the simple places right before our eyes. Then everything will go right.

What's more, if we could learn not to fight, not to be greedy, not to seek, not to be selfish, not to pursue personal gain, and not tell lies, and if everybody could do this, then wars would stop and the world would be at peace. Wars are the worst, because they harm lives and property; our resources are ruined in wars. This is not a good way to live in the world. Our job as educators is to teach Virtue in the Way. Values are the wonder drugs that can save the world. These are the miracle cures for what is wrong with the world right now. There is nothing more useful or important to learn than the virtues and principles that make the foundation for being a person. There is nothing more useful to learn than values. Space exploration and profound scientific research are meaningless until we understand the basics of being a person! Science is merely a branch tip, not the root. Look to technology to solve our problems is a simple stop-gap solution, not a basic cure. It is useless, and a waste of effort.

We are at the brink of calamity now in education in the world. But if we employ these methods, there is still a chance to save it at the point of disaster. People at the City of Ten Thousand Buddhas try not to fight, not to be greedy, not to seek, and not to be selfish, not to want personal benefits, and not to tell lies. If everyone in the world could be this way, then even if you didn't want a peaceful world, the world would still be peaceful. Nobody would be doing the things that create contention and misery. It is said that

*"Fighting is the attitude of victory and defeat,
It stands in opposition to the Way.
Further it produces the Four Mark Mind.
How can we approach samadhi?"*

Even if we students know that fighting is wrong, still our

teachers are fighting for name and benefit. They design a system that will bring them the highest salary, the greatest fame and position, and the most benefits. If these are our goals, then I say that we don't know what it means to be a teacher. We are not true educators.

So I hope that all of you bright and wise young people will walk the right road and not make the pursuit of fame and benefit the goal of your life.

I know a few people like what I said today, and most of you really dislike it. Many of you really didn't like it all. In fact, the majority dislike what I said. Even so, I can't simply say the things that you want to hear. In fact, the things I say tend to turn people off wherever I go. But I still have to say it all the same. That is the way my character is made. I have this stupid habit, which is that I'm not into fame or reputation at all. My friends are ants and mosquitoes, the smallest of creatures. I never dare to compare myself with wise people.

All the same, even though I am so stupid and have no great wisdom, still there are a few wise people in the world who don't hate or reject the things I have to say. Even though most people don't like this kind of talk, I am not one to hide my light under a bushel, and remain silent.

Most people feel that my words are really old-fashioned, and not up with the times. That's just fine with me, I'm happy to be out of it. The more out of it and not with it I am, the more I have to speak my piece.

So I'll stop here today, and if what you have heard is the Path, then please follow it. And if not, then retreat from it. Select what is good and follow it, and select what is not good and change it within yourself.

Sinh Hoạt Thánh Thành Hàng Ngày

Vạn Phật Bảo Sám

Sáng

3:30	Thức dậy
4:00 - 5:00	Công phu khuya
5:00 - 7:00	Tịnh tọa / Lạy Đại Bi Sám
6:15 - 6:45	Điểm tâm (dành cho cư sĩ)
7:00 - 8:00	Tụng kinh Hoa Nghiêm
8:00 - 10:45	Chấp tác / Học
11:00 - 12:20	Cúng Ngộ & Thọ Trai

Chiều

1:00 - 2:30	Lạy Đại Bi Sám
2:30 - 5:00	Chấp tác / Học
5:15 - 6:15	Tịnh tọa
6:30 - 7:30	Công phu chiều
7:30 - 9:00	Thính kinh
9:00 - 9:30	Trì Lăng Nghiêm Tâm Chú và Hồi Hương
9:30 - 10:30	Tự tu
10:30 tối	Chỉ tịnh

Chương Trình Cuối Tuần

giống như hàng ngày, ngoại trừ:

8:00 - 10:45	sáng Trì chú Lăng Nghiêm
2:30 - 5:00	chiều Trì chú Đại Bi

Chương Trình Lễ Bái Sám Giống Như "Chương Trình Sinh Hoạt Hàng Ngày," ngoại trừ sáng từ 8 giờ đến 11 giờ, chiều từ 1 giờ đến 5 giờ là Lạy Vạn Phật.

Cứ vào mùa xuân, hàng năm Vạn Phật Thành có tổ chức lạy sám Vạn Phật. Lễ sám căn cứ vào kinh Phật Thuyết Vạn Phật Danh. Kinh Hoa Nghiêm dạy:

*Như Lai rất khó được thấy, nghe
Chúng sanh ức kiếp mới đặng gặp.*

Thời Mạt Pháp, nghe được tên Phật, thấy được tượng Phật đã là nhân duyên thù thắng lắm. Nay nhờ sám Vạn Phật, chúng ta sẽ nghe, sẽ đọc tụng, lễ lạy, cúng dường tán thán hơn mười ngàn đức Phật. Thật công hạnh nào thù thắng bằng! Đức Phật vốn luôn hiện tiền phóng quang gia bị cho chúng sanh. Chỉ bởi ta phiền não, ngu ám, chẳng thành tâm nên ta chẳng tiếp xúc được từ quang của Ngài. Do đó trọng tâm của sám Vạn Phật là để ta, với phương pháp lễ lạy chư Phật, chân thành sám hối với tự tâm và với Phật, mọi lỗi lầm, ác nghiệp đã tạo. Đức Thế Tôn dạy rằng hễ ai cung kính, thành tâm lễ Phật thì vô lượng tội nghiệp tức thời tiêu diệt, vô biên phước đức đồng thời cụ túc.

Lễ Vạn Phật Sám sẽ kéo dài từ 28/4 đến ngày 23 tháng 5, nhằm vào ngày Phật Đản.

Thới khóa tu sám sẽ rất tinh tấn và trang nghiêm theo đúng truyền thống do chư tổ đặt ra. Sám pháp bao quát cầu an, cầu siêu và hồi hương.

Các vị đạo hữu có lòng tham dự Pháp Hội thù thắng này xin liên lạc với Vạn Phật Thành.